

Mariaus Katiliškio viešosios bibliotekos konkursui

Paulius Minkevičius
Petro Vileišio gimnazijos 1f klasės mokinys

LITERATŪRINĖS PASAKOS

2002
Pasvalys

Dvi pasakos "Iš baitukų gyvenimo"

1.

Baituko ir baitukės draugystė

Tolimoje tolimoje ateityje kažkuriame iš trilijardo kompiuterių gyveno baitukas ir baitukė. Jie buvo neseniai sukurti, tad, kaip ir visi jauni baitai, lankė mokyklą.

Kartą, pasibaigus pamokoms, du geriausi draugai-baitukas ir baitukė-išėjo pasivaikščioti. Klajojo jie po neaprepiamas kietojo disko erdves ir net nepajuto, kaip pateko į dar nepažintą vietą. Savo duomenų bazėje baitukas surado šios vietos atitikmenį: tai virusu infekuoti failai! Baitukė labai išsigando ir stipriai apkabino baituką. Šis taip pat buvo išsigandęs, bet stengėsi nuraminti savo draugę.

Šitokia situacija mokykloje nebuvo aiškinta, ir baitukas nežinojo ką daryti. Infekuotoje zonoje neveikė jo kompiuteris, tad iniciatyvos teko imtis jam pačiam. Baitukas privalėjo ne tik gelbėtis pats, jis buvo atsakingas ir už baitukės saugumą.

Būdamas geras mokinys, baitukas nusprendė veikti pagal instrukcijas, t.y. kuo greičiau dingti iš pavojaus zonos. Jie abu patraukė atgal tuo pačiu keliu. Ir staiga lyg iš niekur išdygo gvardija virusų! Baitukas kovojo lyg pašėlęs, bet nepajėgė apginti baitukės. Ją pagrobė!

Baitukas negalėjo sau atleisti... Jis nukovė daugumą užduotiklių, bet neapsaugojo jos! Likusieji virusai pabėgo kartu su baituke.

Jis prisiekė sau išgelbėti draugę. Tai tapo pagrindiniu jo gyvenimo tikslu.

Dieną naktį baitukas treniravosi, mokėsi. Po kelerių metų jis baigė antivirusinių mokslų fakultetą ir tapo virusų ieškotoju. Taigi mūsų herojus įgijo daug patirties, todėl derėtų nuo šiol jį vadinti kilobaitu.

Galiausiai kilobaitas su savo antivirusų padaliniu išėjo ieškoti baitukės. Klajojo ilgai, nukenksmino daugybę virusų židinių, bet draugės vis nerado.

Herojus paseno. Už nuopelnus gavo megabaito statusą.

Įšėjęs į atsargą, megabaitas gyveno sau ramiai. Be tikslo, be vilties išvysti savo draugę baitukę...

Vieną dieną pro duris įėjo megabaitė - tokia pat pasenusi. Ji ir buvo jo išsirinktoji, jo gyvenimo tikslas... Ilgai vienas kitam pasakojosi, kaip jiedu stengėsi vienas kitą pamatyti, kaip megabaitas jos ieškojo, kaip jina bandė pabėgti nuo pagrobėjų.

Aš visa tai stebėjau ir man dėl jų galvos neskaudėjo, nes jaučiuosi esąs visatos valdovas. Man viskas žinoma ir tokių istorijų galybė mano regėta...

2.

Amžinasis gyvenimas

Toje tolimoje tolimoje ateityje gyvenimas buvo visai kitoks. Beveik viskas buvo žinoma, beveik viskas atrasta. Beliko vienintelė neišpėta mįslė - amžinasis gyvenimas.

Šią paslaptį, kaip ir visi visi pasaulio gyventojai, bandė atskleisti ir mūsų herojus baitukas. Nuo pat pirmų gyvavimo šiame pasaulyje dienų jis kaupė informaciją. Įsidiegęs viską, kas naudinga, baitukas pradėjo ieškoti.

Seniai seniai rasti archeologiniai radiniai baitukui rodė kelio pradžia - egiptiečių piramidę. Daugumai ieškotojų šis taškas buvo kelio pabaiga, tiksliau sakant, niekas į ją įėjęs nebegriždavo. Tačiau šis kraupus faktas nepriverstė baituko atsisakyti kilnios misijos.

Baitukas įžengė į piramidę. Joje buvo visiškai tamsu, nieko nesimatė. Mūsų herojus žengė žingsnį ir už kažko užkliuvęs pargriuvo. Ir tuoj pat jam virš galvos kažkas praskriejo. Viskas vyko taip greit, jog baitukui prireikė kelių mėnulminučių atsipeikėti ir susikaupti.

Viską gerai anapštęs, baitukas prisiminė turįs prožektorių. Užžiebęs jį net išsižiojo. Aplink jį buvo galybė to, kas lieka mirus jo rūšies gyvybei... Visi, kas čia buvo įžengę, matyt, mirė nuo to "daikto", kuris praskriejo baitukui pro galvą. Kažkieno lavonas mūsų herojų išgelbėjo: jį pargriovė.

Atsipeikėjęs nuo smarvės ir šleikštulio, baitukas pastebėjo angą. Pralindęs pro ją, jis pateko į duomenų banką, senovės išminčių paslėptą piramidėje. Baitukas viską nukopijavo į savo diskus ir grįžo namo.

Vadovybė už šį žygį baituką apdovanojo vertinga informacija (tais laikais tai buvo vienintelė vertinga prekė). Galybė mokslininkų tyrinėjo baituko parneštus diskus ir po kelių saulėminučių pateikė raportą. Jame buvo parašyta: "Amžinasis gyvenimas - mūsų pačių išgalvotas dalykas, nes tai yra visiškai neįmanoma!"

Skersvėjis baisiau nei visas šimtas tigrų

Vieną rytą, tik saulei patekėjus, musė Zosė nuskrido į zoologijos sodą ir nutūpė ant tigrūko Beno uodegos. Jis buvo didelis miegalius ir labai vėlai keldavosi. Ir dabar jis tik pramerkė vieną akį ir tuoj vėl užsnūdo. Nors musė lakstydama ir kuteno uodegą, bet Benui tingėjosi ją net pajudinti.

O musei Zosei labai norėjosi tigrūką paerzinti. Ji žnaibė Beno uodegą, lakstė ja ratais ir net šokinėjo. Tačiau miegaliui tai buvo nė motais.

Gretimame narve, pajutęs ryto saulės šilumą, pabudo ruoniukas. Pramerkęs savo didžiules į obuolius panašias akis jis net pastiro iš siaubo!

- Muse, - atsitokėjęs bandė nuraminti Zosę. -- Jei tas tigras pabus - sudraskys tave į gabalėlius. Jis tikras Afrikos plėšrūnas - siaubūnas.

- Chi chi chi, - tik nusišaipė šioji ir įsibėgėjusi trenkėsi dar kartą į tigrūko uodegą. -- Tegul pabando mane bent pagauti.

Tuo metu į greta narvo stovintį medį plastelėjo varnėnas. Jis čia kiekvieną rytą atskrisdavo pašvilpauti. Mat labai nemėgo miesto triukšmo.

Varnėną pastebėjusi musė skubiai atsisveikino su ruoniuku. Zosė labai bijojo paukščių. Tik stengėsi to niekam neparodyti. Netrukus ji jau zvimbė prie vieno Ankštosios gatvės namo. Pamačiusi pravirą langą, ji žvitriai šmurkštelėjo vidun.

- O, kaip čia puiku, - nudžiugo kambaryje apsidairiusi musė Zosė. Jai čia nepaprastai patiko ant stalo padėti sumuštiniai ir indelyje kvepianti uogienė. Susukusi virš jo didžiulį ratą jau taikėsi tūpti, tik staiga iš kambario kampo pasigirdo riksmas:

- Pavojus, pavojus! Vagys, vagys!

Musė pakilo pačion palubėn ir apsidairė atidžiau - jos didžiausiam siaubui, kambaryje buvo paukštis. Bet ji netruko pastebėti, kad prieš šį plunksnuotą pabaisą galės rodyti savo drąsą kiek tinkama. Ant kambario kampe esančio stalelio stovėjo narvas, o jame neramiai galvą kraipė papūga.

- Prašyčiau nerėkauti, - nutūpusi ant narvo viršaus išdidžiai tarė musė Zosė. - Niekas nieko niekada čia net nesiruošia grobti.

Papūga Kadė buvo jau sena ir nelabai gerai matė, su kuo kalba, bet klausą turėjo gerą:

- Kas tu tokia?

Musė net šoktelėjo laiminga, kad turi progą ir paukštį pagašdinti.

- Esu geriausia pasaulyje tigrų tramdytoja. Kai pagriebiu kokį už uodegos, tai jis net atsimerkti neišdrįsta.

- Ir ką tu sutramdei? - pakreipė galvą Kadė.

- Šį rytą - šimtą tigrų. Jie zoologijos sode ištrūko iš narvo norėjo sudraskyti ruonį. Aš sučiupau jų uodegas ir surišau į vieną mazgą. Tuomet nutempiau visus cypiančius atgal į narvą.

- Oho, kokia jėga, tik tavo balsas silpnas kaip kokios musės. O ar negalėtumei mano narvą nunešti prie lango?

Musė Zosė tik zvibtelėjo piktai ir nuskrido prie viliojančiai kvepiančios uogienės:

- Tai labai paprasta. Va, tik uogienės kiek užkirsiu ir tuomet su visu stalu tave prie lango nunešiu.

- Pavojus, pavojus, vagys, vagys! - vėl pradėjo šaukti nepatikli papūga.

Staiga prasivėrė kambario durys ir pakilęs skersvėjis išnešė ore besivartaliojančią pagyrūnę musę pro langą laukan. Triukšmaujančią papūgą šeimininkė perkėlė ant palangės ir uždarė langą. Lauke vėl atsidūrusi musė kuo skubiau spruko į artimiausią plyšį, nes medžiuose čirškantiems paukščiams pasakoti apie savo žygdarbius jai visiškai nesinorėjo.

Dantų šepetukas - pagrindinis karo žaidimų ginklas

Tomas, kurį galbūt pažįstate ir jūs, gyvena mano kaimynystėje. Kaip ir visi berniukai, jis didžiuojasi savo padaužiškais pokštais, bet stengiasi, kad apie juos nieko nesužinotų mama. Mat kiekvieną dieną jis stengiasi iš jos išprašyti skanėstų - ledų, saldainių, šokolado... Tomas - nepataisomas smaližius.

Mama lepino sūnų saldumynais, bet vakarais ir rytais labai griežtai liepdavo Tomui čiupti dantų šepetėlį, pastą ir eiti šveisti dantų. Jam tai nepatiko. Berniukas vonioje greitai apsisukdavo: „Jau išsivaliau!“ Ir taip būdavo kasdien.

Tomo, kaip ir daugelio jūsu, burnoje gyveno dvidešimt mažų baltučių dantukų. Jie buvo draugiški, klusniai kramtė Tomui maistą ir labai džiaugdavosi, kai jis bent kiek ilgiau darbuodavosi dantų šepetėliu. Mat čia pat, burnoje, gyveno ir aibė piktu kaimynų mikrobu. Jie nuolat nepatenkinti burbėjo, kad gauna per mažai saldumynų, kad jiems trūksta vietos, kad dėl netikėlių baltųjų kaimynų kartais tenka kentėti šiurpų dantų pastos kvapą. Mikrobai nuolat ieškojo progų, kaip pakenkti darbštuoliams dantims.

Tačiau dantys buvo už juos daug didesni, stipresni ir įkyruolius vis nuvydavo šalin. Tačiau kartą itin supykę mikrobai susirinko po liežuvium ir nutarė dantims paskelbti karą. Kadangi ligi šiol jie visuomet pralaimėdavo, karui nusprendė ruoštis rimčiau. Dieną naktį mikrobai suko savo piktas galveles, svarstydami, kaip įveikti nemėgstamus kaimynus. „Žinau, mes juos išstirpinsime rūgštimis,“ - sugalvojo vienas. Sušukę "Mirtis dantims!", mikrobai išsilakstė po burną ieškoti saldumynų. Kad ir kaip būtų keista, kaip tik iš šių skanėstų burnoje gyvenantys piktadariai greičiausiai mokėjo pagaminti savo baisųjį ginklą.

Jie darbavosi nepaprastai uoliai ir rūgštis darė iš visko, kas saldu: sausainių, ledų, saldainių, šokolado...

Kadangi tomis dienomis Tomas tingėjo valyti dantis, mikrobai greitai sukaupė net keletą katilų rūgščių ir nieko nelaukdami pradėjo puolimą. Pirmajai atakai jie pasirinko jauniausią ir silpniausią dantuką. Daužė jį ir vis į kiekvieną duobelę, plyšėlį pylė rūgštis. Dideliam mikrobu džiaugsmui, tuo metu Tomas atsikando saldainio. Tai paspartino jų darbą, ir rūgštys pragaužė dantyje skylę. Užpuolikai šliūkstelėjo jų dar daugiau ir patys puolė į vidų - griovė, daužė, ką tik rado, ir brovėsi vis giliau.

Giliai dantuko viduje gyveno Nervas. Užpultas mikrobu jis pradėjo šauktis pagalbos...

Tomas pabudo naktį, čiupo už skruosto ir verkdamas nubėgo pas mamą: „Oi, man skauda dantį!“ Ligi pat ryto nemiegojo nei Tomas, nei mama, nei tėvelis. Tik prasidėjus dienai visi nuskubėjo pas dantų gydytoją.

Gydytojas iš skaudamo danties išvaikė mikrobus, apžiūrėjo jo kaimynus ir liūdnai palingavo galvą - suprato, kodėl Tomo burnoje mikrobai tokie drąsūs.

Skausmą jau pamiršusiam berniukui stomatologas parodė savo darbo įrankius, piktuju mikrobu portretus ir papasakojo apie blogiausius jų darbelius.

-Kovokime su jais kartu, - pasiūlė ir paaikšino, kaip tai gali daryti Tomas.

Girdėjau, kaip mano kaimynas kieme neseniai savo geriausiems draugams aiškino kovos su burnoje gyvenančiais mikrobais planą:

-Dantis reikia valyti vakare, einant miegoti, ir dar būtinai rytą - po pusryčių. Visuomet pavalgius saldumynų burną reikia bent išskalauti, kad mikrobai neturėtų iš ko gaminti rūgščių.

Galima pakramtyti ir becukrės kramtomosios gumos - padeda sumažinti pavojų...

Pienas, vaisiai ir daržovės - mikrobu priešai.

Patikėkite, tai gali būti net už saldinius skaniau...

Bet net ir taip su mikrobais burnoje kariaujant, bent du kartus per metus reikia nueiti pas didžiausią mūsų sąjungininką - stomatologą.

Tik jis gali atskleisti slapčiausius mikrobu planus ir greičiausiai juos įveikti.

Tomo mama sakė, kad dabar jis vakarais vonioje užtrunka ilgai ir saldumynų prašo vis rečiau...